

Sygn. akt III CSK 288/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa J. W.
przeciwko S. G.
o zwolnienie spod egzekucji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zasądza
od powódki na rzecz pozwanej koszty postępowania kasacyjnego
w kwocie 1800 zł (tysiąc osiemset zł) oraz oddala wniosek
pełnomocnika pozwanej o przyznanie kosztów pomocy prawnej
udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku sądu Okręgowego w K. w sprawie o zwolnienie spod egzekucji.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego powódka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na istotne zagadnienie prawne oraz potrzebę wykładni art. 841 § 3 k.p.c., a konkretnie potrzebę ustalenia chwili rozpoczęcia biegu terminu określonego w tym przepisie. Podniosła również, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli skarżąca wskazuje, jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisów wywołujących poważne wątpliwości, to powinna wykazać, jakie poważne wątpliwości prawne budzi ta wykładnia i z czego one wynikają. Tymczasem treść art. art. 841 § 3 k.p.c. jest jasna i nie wymaga wykładni, natomiast ustalenie, kiedy konkretna osoba trzecia dowiedziała się o egzekucji, to kwestia okoliczności sprawy oraz dokonanych ustaleń, to zaś nie może być przedmiotem postępowania kasacyjnego.

Poza tym należy wytknąć brak spójności we wniesionej skardze, skoro bowiem z jednej strony skarżąca dąży do wykładni art. 841 k.p.c., a z drugiej strony twierdzi, że nie ma on w sprawie zastosowania, to popada w nieusuwalną sprzeczność argumentacyjną.

Brak również podstaw do stwierdzenia, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż skarżąca powinna w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.). Takiego wyводу jednak brak.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹, art. 391 § 1 k.p.c. Wniosek o przyznanie kosztów pełnomocnika z urzędu oddalono, gdyż zasądzono je od strony przeciwnej; dopiero gdy egzekucja tych kosztów okaże się bezskuteczna, pełnomocnik może wystąpić o ich przyznanie od Skarbu Państwa (§ 17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

[aw]